

Arrest

nr. 200 382 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 22 november 1995 te dorpje Umoghon Nokhua, Edo State. U bent opgegroeid in dit dorpje samen met uw beide ouders. Uw drie oudere broers genaamd Ge., O. en Go. woonden reeds alleen in Benin City, uw zus J. verhuisde naar een ander land. U beëindigde de vijfde graad in Primary School, u werkte als kapster. U behoort tot de etnie Beni en u bent Christen.

Toen u acht jaar oud was, werd u besneden in opdracht van uw vader, uw moeder was hier evenwel niet mee akkoord. Toen u dertien jaar was en begon te menstrueren, kreeg u infecties en werd u ziek omwille van voornoemde besnijdenis. U liep immers infecties op aan uw vagina telkens u naar het toilet ging, ook tijdens uw menstruatie werd u steevast ziek, u kreeg dan altijd jeuk en had een brandend gevoel in uw lichaam. Uw moeder nam u mee naar het ziekenhuis, evenwel werkte de gegeven medicatie niet. Uw moeder en vader kregen ruzie, immers uw vader had u besneden buiten haar wil om en u bent ten gevolge daarvan ziek geworden. In 2010 was u vaker ziek, uw ouders kregen een grote discussie hieromtrent en uw moeder verhuisde hierdoor alleen naar Benin City. U bleef bij uw vader wonen in uw ouderlijk huis in Umoghou Nokhua, hij bracht u soms naar het ziekenhuis, op andere momenten weigerde hij dan weer om dit te doen. U had geen enkel contact meer met uw moeder, tot ze u in het jaar 2015 zelf telefonisch contacteerde. U vertelde haar dat u nog steeds ziek was, uw moeder stelde voor om bij haar te komen wonen in Benin City. Uw mama begon u wederom naar het ziekenhuis te brengen, evenwel deed dit niets uit. Na een drietal maanden stelde uw moeder dat ze u niet elke dag naar het ziekenhuis kon brengen en niet langer kon zorgen voor uw ziekte en infectie, u diende weg te gaan en in een ander land bescherming aan te vragen. Uw moeder stelde eveneens dat, indien u in Nigeria zou blijven en er zou huwen, u terug zal besneden worden eens u zwanger bent, dit indien de oorspronkelijke besnijdenis door de echtgenoot niet goed genoeg zou worden bevonden. Uw moeder woont momenteel in Benin City terwijl uw vader nog steeds in uw geboortedorp Umoghou Nokhua verblijft.

U had in Nigeria sinds oktober 2013 een relatie met Meneer A.D., hij heeft reeds in 2014 Nigeria verlaten. Hij hielp u om uw land te verlaten en om op 27 februari 2016 naar Libië te reizen. In Libië ontmoette u een Nigeriaanse man, hij hielp u om na drie weken met de boot naar Italië te reizen. U verklaart in maart 2016 (volgens onze informatie op 08 april 2016) in Italië (Torino) een asielaanvraag te hebben ingediend. U kreeg toen een tijdelijke verblijfsvergunning voor zes maanden. U contacteerde vervolgens uw vriend, hij stelde dat u naar Duitsland diende te komen, alwaar hijzelf ook op dat moment verbleef. U verklaart in juni 2016 (volgens onze informatie 24 juli 2016) in Duitsland asiel te hebben ingediend, alwaar u een document geldig voor drie maanden zou hebben gekregen. Op een bepaald moment wilden ze uw vriend evenwel deporteren, waardoor jullie beiden naar België zijn gereisd. Jullie kwamen op 10 augustus 2016 in België aan.

U diende op 12 augustus 2016 een eerste maal een asielaanvraag in België in, u werd op 19 augustus 2016 gehoord in het kader van een Dublin procedure, gezien u reeds in Italië een asielaanvraag had ingediend. Op 23 september 2016 diende u zich nogmaals bij onze diensten aan te bieden, u gaf hier evenwel geen gevolg aan. Op 25 november 2016 werd er dan ook besloten om over te gaan tot een afstand van uw asielaanvraag. Op 04 april 2017 bent u te leper bevallen van een kindje met Meneer A.D., genaamd O.J.. U weet niet waar Meneer A.D. momenteel zou verblijven, jullie zijn niet meer samen sinds oktober 2016. Op 30 januari 2017 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 05 april 2017 werd uw asielaanvraag in overweging genomen.

U legt ter staving van uw asielaanvraag de geboorteakte dd. 13 april 2017 van uw zoon O.J., een medisch attest dd. 02 augustus 2017 op uw naam en een attest van l'asbl Espace P. voor.

B. Motivering

Voor wat de door u aangehaalde feiten betreft, kan niet worden besloten dat hieruit een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Nigeria.

U verklaart immers op achtjarige leeftijd te zijn besneden in opdracht van uw vader, uw moeder was hier evenwel niet mee akkoord. Toen u dertien jaar was en begon te menstrueren, kreeg u infecties en werd u ziek omwille van voornoemde besnijdenis. U liep immers infecties op aan uw vagina telkens u naar het toilet ging, ook tijdens uw menstruatie werd u steevast ziek, u kreeg dan altijd jeuk en had een brandend gevoel in uw lichaam. Uw moeder nam u mee naar het ziekenhuis, evenwel werkte de gegeven medicatie niet. Uw moeder en vader kregen ten gevolge hiervan ruzie, in 2010 toen u vaker ziek werd en de discussies tussen uw ouders hoger opliepen, verhuisde uw moeder alleen naar Benin City, u bleef achter bij uw vader in uw geboortedorp Umoghou Nokhua. Uw vader bracht u soms naar het ziekenhuis, op andere momenten weigerde hij dan weer om dit te doen. U had geen enkel contact meer met uw moeder, tot ze u in het jaar 2015 zelf contacteerde. U vertelde haar dat u nog steeds ziek was, uw moeder stelde voor om bij haar te komen wonen in Benin City.

Uw mama begon u wederom naar het ziekenhuis te brengen, evenwel deed dit niets uit. Na een drietal maanden stelde uw moeder dat ze u niet elke dag naar het ziekenhuis kon brengen en niet langer kon zorgen voor uw ziekte en infectie, u diende weg te gaan en in een ander land bescherming aan te vragen. U stelt dat in uw land de sanitaire voorzieningen bestaan uit gaten in de grond, in Europa zou dit anders zijn zodoende u dan misschien geen infecties meer zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 25 juli 2017 p. 14-15, hierna genoemd cgvs p. 14-15). Indien u in Nigeria zou zijn gebleven, zou de infectie misschien iets anders zijn geworden, zou het misschien dodelijk zijn, het deed pijn in uw lichaam waardoor u diende weg te gaan (cgvs p. 14-15). Momenteel zou u de infectie en de ziekte niet meer hebben en zou u ok zijn (cgvs p. 15). U stelt niet terug te kunnen naar Nigeria gezien u niet weet of de infectie terug zal opduiken, de infectie was bijna tot de dood aan het leiden, u wil niet terug door die ziekte en infectie gaan, de infectie kan u misschien doden, u weet het niet (cgvs p. 17 en 23). **Hieruit blijkt aldus dat u uw land, in casu Nigeria, hebt verlaten omwille van een medische problematiek, meer bepaald de opgelopen infecties en ziektes ten gevolge van de door u ondergane besnijdenis.**

Er dient in dit kader op gewezen te worden dat u voor de beoordeling van uw medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." **Overigens voegt u geen enkel medisch attest toe ter staving van de door u aangehaalde medische problemen ten gevolge van de door u ondergane besnijdenis.**

Er kunnen verder nog de volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde problemen ten gevolge van de door u ondergane besnijdenis. Vooreerst is het opmerkelijk dat uw moeder ten gevolge van een ruzie met uw vader – dit omdat uw vader u zou laten besnijden hebben en u ten gevolge hiervan infecties en ziektes zou hebben opgelopen – zou besluiten om het ouderlijk huis in Umoghou Nokhua te verlaten, alleen naar Benin city te verhuizen en u bij uw vader achter te laten. U gevraagd waarom uw moeder u niet zou hebben meegenomen, luidt uw antwoord als volgt: "Ze liep weg van vader zijn huis, daarom. Ze liep weg, wist niet waar ze ging blijven, in Benin, daarom nam ze me niet mee met haar. Als ze naar Benin ging, ze vond haar zus, woonde bij haar zus, zocht werk, begon te werken, ze zocht mijn contact en vond het niet. In 2015 zag ze mijn vriend, die gaf haar het nummer om me te contacteren" (cgvs p. 11). **Het is evenwel compleet ongeloofwaardig dat uw moeder u niet met haar zou hebben meegenomen naar Benin en ze u zou hebben achtergelaten bij uw vader in het ouderlijk huis in Umoghou Nokhua – een man die u gedwongen had laten besnijden waardoor u infecties en ziektes opliep, wat de reden van het vertrek van uw moeder vormde - dit enkel en alleen omdat uw moeder niet wist waar te verblijven in Benin en ze eerst werk diende te vinden.**

Verder is het opvallend dat uw moeder niet enkel besluit in 2010 alleen te vertrekken naar Benin City en u bij uw vader achter te laten, doch zij eveneens pas in 2015 een eerste maal terug van zich zou laten horen (cgvs p. 10). U de vraag opgeworpen waarom uw moeder geen contact meer onderhield met u, stelt u het volgende: "Omdat, ik had geen contact en hoorde niets meer van haar, in 2015 zei ze, ik moet werken dan heb je een plaats om te verblijven, toen ze een plaats had belde ze me, ze woonde bij haar zus in Benin stad, toen ze alleen woonde belde ze me, hoe het met me ging, ik zei dat ik nog infecties had, ze zei kom en woon bij me" (cgvs p. 10). U ermee geconfronteerd dat het door u opgeworpen argument stellend dat uw moeder geen werk noch een plaats had om te verblijven, toch niet impliceert dat ze u niet in tussentijd kon contacteren, luidt uw antwoord als volgt: "Ze had mijn contactgegevens niet, ze had geen telefoonnummer toen ze bij vader woonde. Toen ze bij vader woonde, had ze geen telefoon, toen ze problemen had en ze vader verliet in 2010, ze was bij haar zus in Benin stad, ze werkte, ze had telefoon, ze had toen mijn nummer niet, in 2015 had ze mijn nummer, ze belde me" (cgvs p. 11). U verduidelijkt dat uw moeder aan uw nummer geraakte via een vriend van u die in Benin stad woonde, ze had hem immers aldaar ontmoet en vroeg naar u, waarop hij uw nummer aan haar gaf en ze u contacteerde (cgvs p. 11).

Opmerkelijk genoeg geeft u evenwel vervolgens zelf aan dat u nog steeds samen met uw vader in het dorp – refererend naar uw geboortedorp Umoghou Nokhua – in uw ouderlijk huis woonachtig was en dat uw moeder wist waar jullie woonden, ze wilde evenwel uw vader niet zien, ze was kwaad op hem, daarom contacteerde ze u niet en kwam ze u niet zoeken (cgvs p. 11). **De door u opgeworpen argumenten - zijnde dat uw moeder aanvankelijk geen plaats had om te verblijven, geen werk had en over geen telefoon beschikte, ze vervolgens bij haar zus te Benin ging wonen, begon te werken en een telefoon in haar bezit kreeg, doch ze uw telefoonnummer niet had en dit pas in 2015 zou hebben verkregen – vormen allesbehalve een afdoende verklaring waarom uw moeder sinds haar vertrek in 2010 tot het jaar 2015, en aldus gedurende vijf jaar, geen enkel contact met u zou hebben gezocht. U geeft immers zelf aan dat u samen met uw vader nog steeds woonachtig was in uw ouderlijk huis in uw geboortedorp Umoghou Nokhua en dat uw moeder hiervan op de hoogte was, wat impliceert dat uw moeder u ten allen tijde had kunnen opzoeken en ze niet noodzakelijk uw telefoonnummer diende te hebben om met u in contact te komen. Het door u aangehaalde argument dat uw moeder uw vader niet wou zien en ze kwaad was op hem, verklaart niet waarom uw moeder –die het ouderlijk huis zou hebben verlaten omdat u gedwongen werd besneden door uw vader en u hierdoor infecties en ziektes zou hebben opgelopen – haar zieke dochter die hulp en verzorging nodig had gedurende maar liefst vijf jaar niet zou hebben opgezocht.**

U haalt verder nog aan dat, indien u in Nigeria zou blijven en er zou huwen, u terug zal besneden worden eens u zwanger bent, dit indien de besnijdenis niet goed genoeg zou worden bevonden. Bovendien zal uw eventuele echtgenoot ook uw dochters besnijden, die op hun beurt de ziektes zullen krijgen dan. Er kan omtrent het louter hypothetisch huwelijk bij een terugkeer naar Nigeria het volgende worden opgemerkt. U stelt dat indien u niemand zou zien in Nigeria die voor u zal zorgen, uw moeder misschien zal zeggen dat u iemand anders moet hebben, dat u met iemand anders moet huwen (cgvs p. 22). Bij een terugkeer zal u de infecties immers terug hebben en zal u terug ziek worden, dit onder andere ten gevolge van de onhygiënische toiletten in Nigeria, uw moeder zal vervolgens stellen dat u iemand moet huwen om voor u en voor uw kind te zorgen (cgvs p. 22). U evenwel gevraagd of uw moeder u ooit al concreet een huwelijkskandidaat heeft voorgesteld, antwoordt u ontkennend (cgvs p. 22). De louter hypothetische verklaringen van uwentwege – zijnde dat uw moeder u bij een terugkeer naar Nigeria zal laten huwen – volstaan niet om op concrete wijze aan te tonen dat u bij een terugkeer naar Nigeria door uw moeder gedwongen zal dienen te huwen. Overigens maakt u niet aannemelijk dat u niet als 21 jarige volwassen vrouw uw eigen leven zou kunnen leiden in Nigeria, los van uw ouders, en dat u zich niet zou kunnen verzetten tegen een mogelijk gedwongen huwelijk. U kan hieromtrent enkel stellen dat u de vader van uw kindje niet meer ziet, u weet niet hoe te leven, niemand kan voor u zorgen, u weet niet hoe te leven, hoe voor uzelf te zorgen, u ziet de vader niet en weet niet waar te beginnen (cgvs p. 17). Men kan logischerwijs verwachten dat een 21 jarige volwassen vrouw los van haar ouders haar eigen leven in Nigeria kan bepalen en uitstippelen en zelf in staat is om te beslissen over het aangaan van een eventueel huwelijk en eventueel zelf een huwelijkskandidaat kan uitkiezen. Bovendien geeft u zelf aan nog contacten te onderhouden met andere personen in Nigeria, buiten uw ouders en broers en zus. Zo stelt u contact te hebben met de vader en zus (genaamd Glory) van de vader van uw zoontje, woonachtig in Lagos (cgvs p. 18). U zou ook nog contact hebben met verscheidene vrienden, waaronder onder andere Josephine en O. woonachtig in Benin.

U stelt verder dat u bij een huwelijk in Nigeria – zoals hierboven vermeld louter hypothetisch - mogelijks opnieuw zou kunnen besneden worden tijdens een eventuele zwangerschap, dit indien de oorspronkelijke besnijdenis niet goed zou worden bevonden door uw echtgenoot (cgvs p. 21). U verduidelijkt dat de echtgenoot kan stellen dat het niet het type besnijdenis is dat hij wil, dan zou er een tweede besnijdenis volgen en besnijden ze u naar het type dat ze zelf willen (cgvs p. 21). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u aanvankelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 25 juli 2017 aangeeft niet te weten welk type besnijdenis u zelf zou hebben ondergaan (cgvs p. 12). U stelt immers dat uw advocaat u aanraadde naar het ziekenhuis te gaan om het type besnijdenis te weten te komen, uw assistent zou voor u een afspraak met de dokter hebben gemaakt, dan zal u het type te weten komen (cgvs p. 12). Er wordt u vervolgens gevraagd om zelf te beschrijven welk soort besnijdenis u hebt ondergaan, u antwoordt het niet te weten, u moet naar het ziekenhuis om het type te kennen (cgvs p. 12). Op 24 augustus 2017 wordt er door uw advocaat per mail een medisch attest dd. 02 augustus 2017 aan onze diensten overgemaakt, waarin wordt vastgesteld dat er een deel van uw kleine schaamlippen zou zijn weggesneden (volgens Dr. Mireille Merckx van de Vrouwenkliniek UZ Gent omschreven als type één, hoewel er volgens haar geen clitoridectomie plaats zou hebben gevonden).

U wist aldus aanvankelijk niet welke soort besnijdenis uzelf mogelijks had ondergaan en u slaagde er allesbehalve in te beschrijven op welke manier u zou zijn besneden - dit terwijl uw gehele asielrelaas binnen het kader van deze besnijdenis kan worden geplaatst -, u diende zich eerst naar het ziekenhuis te begeven en een medisch attest te bekomen alvorens uitspraken omtrent de door u zelf ondergane besnijdenis te kunnen doen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat, volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), besnijdenissen in Nigeria geen tweede maal worden uitgevoerd. U kan hieromtrent enkel verklaren dat ze het wel doen, als het niet goed genoeg is doen ze het, tijdens de zwangerschap (cgvs p. 21). Meer nog, naar uw mening zou dit in 50 percent van de gevallen gebeuren (cgvs p. 21). U evenwel gevraagd of u persoonlijk Nigeriaanse burgers kent die een tweede keer zijn besneden, stelt u enkel dat ze het doen in Delta State, dichtbij uw dorp, om vervolgens toe te geven niet persoonlijk personen te kennen die dit hebben ondergaan, maar ze doen het in die plaats (cgvs p. 21). Vervolgens geeft u aan de informatie enkel via uw moeder te hebben bekomen, indien de besnijdenis niet goed is, doen ze het een tweede keer (cgvs p. 21). U tenslotte gevraagd waarom een vrouw hoegenaamd tijdens de zwangerschap mogelijks een tweede keer een besnijdenis zou dienen te ondergaan, stelt u het volgende: "Het is de man die de persoon huwt, als de besnijdenis niet goed genoeg is, de vrouw is zwanger, dan doe je de besnijdenis voordat je de baby krijgt" (cgvs p. 21). U de vraag opgeworpen waarom een tweede besnijdenis niet voor de zwangerschap kan plaatsvinden, moet u wederom toegeven de informatie enkel via uw moeder te hebben verkregen, misschien gebeurt het wel voor de zwangerschap maar diegene die gebruikelijk zijn, zouden deze tijdens de zwangerschap zijn (cgvs p. 21). U slaagt er niet in te verklaren waarom een tweede besnijdenis tijdens de zwangerschap zou dienen plaats te vinden, u gokt dat een vrouw voordat ze kinderen van haar man krijgt, misschien nog eens dient besneden te worden (cgvs p. 21).

Gezien u een mogelijk gedwongen huwelijk (door uw moeder) bij een terugkeer naar Nigeria niet weet te concretiseren, u er aanvankelijk niet van op de hoogte bent welke soort besnijdenis u zelf zou hebben ondergaan en u er zelf allesbehalve in slaagde te beschrijven op welke manier u zou zijn besneden – dit terwijl uw gehele asielrelaas binnen het kader van deze besnijdenis kan worden geplaatst - maakt u dan ook de door u ingeroepen vrees tijdens een hypothetisch huwelijk en een hypothetische zwangerschap een tweede maal een besnijdenis te moeten ondergaan bij een terugkeer naar uw land, niet aannemelijk. Ook een mogelijke vrees omtrent een gedwongen besnijdenis van uw dochters door een eventuele echtgenoot en de infecties en ziektes die ze hierdoor kunnen oplopen, is puur hypothetisch, gezien u zelf een mogelijk gedwongen huwelijk in Nigeria niet weet te concretiseren en vermits u momenteel enkel een zoontje hebt.

Er kan tot slot nog het volgende worden opgemerkt. U stelt dat besnijdenissen in Nigeria niet zo voorkomend zijn, u gokt dat meer dan 50 percent van de vrouwen zouden besneden zijn (cgvs p. 20-21). Ook bij uw etnie – zijnde Beni – zouden besnijdenissen niet zo veel voorkomen (cgvs p. 21). U stelt verder dat besnijdenissen bij andere etnische groepen meer voorkomen dan bij uw etnie Beni, een besnijdenis zou bij uw etnie worden uitgevoerd als je jong bent, ook als je huwt en als de besnijdenis niet goed zou zijn gedaan (cgvs p. 21). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. De hoogste prevalentiegraad (in de categorie 15-49 jaar) valt te noteren bij de Yoruba-stam (54,5 %) die vooral in het zuidwesten van Nigeria wonen en bij de Igbo-etnie (45,2 %) die vooral in het zuidoosten van het land wonen. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre bescherming aannemelijk te maken.

Uit de geboorteakte dd. 13 april 2017 blijkt enkel dat uw zoon O.J. op 04 april 2017 te Ieper werd geboren, dit vormt geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals reeds eerder vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

Voor wat betreft het attest dd. 29 december 2016 afkomstig van l'asbl Espace P. – waarin wordt gesteld dat u sinds 31 november 2016 bij deze dienst zou zijn gekend; u hulpbehoevend zou zijn en een kwetsbaar profiel zou hebben gezien uw jonge leeftijd, uw toenmalige eerste zwangerschap, uw sociaal isolement, uw gebrek aan Franse en Nederlandse taalkennis en uw gebrek aan zicht op de vooruitgang van uw asielprocedure; l'asbl Espace P. psychologische, medische en sociale bijstand zou verlenen aan personen tewerkgesteld in de seksindustrie te Brussel en Wallonië en uzelf in een 'kamer' gelokaliseerd binnen een wijk van het Noordstation was tewerkgesteld; deze dienst voor u sociale opvolging zou verzekeren, u zou vergezellen tijdens medische controles betreffende uw toenmalige zwangerschap en ze hulp zouden bieden teneinde u meer te weten zou komen omtrent uw statuut en de administratieve stappen om uw verblijf in orde te kunnen stellen – kan er het volgende worden opgemerkt. In Benin City zou onder meer het NAPTIP (het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons) over een aantal opvangtehuizen beschikt. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers van mensenhandel, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op NAPTIP voor wat een eventueel onderkomen betreft. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd.

Het medisch attest dd. 02 augustus 2017 op uw naam – waarop wordt aangeduid dat u type 1 zou zijn besneden, wat reeds eerder werd besproken - maakt tot slot verder nog op summiere wijze melding van de aanwezigheid van een posttraumatisch syndroom. Gezien dit attest werd opgesteld door een arts van de Vrouwenkliniek UZ Gent en niet door een gespecialiseerde psychiater-arts en er enkel melding wordt gemaakt van dit syndroom, zonder verder in te gaan op de diagnosestelling en de behandeling, vormt deze loutere vaststelling allerm minst een bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging, die overigens zoals hiervoor vastgesteld, totaal niet geloofwaardig worden geacht. Overigens kan worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen.

Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 oktober 2017 een schending aan van *“de materiële motiveringsverplichting en een schending van art. 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951”*.

Waar verweerder stelt dat het ongeloofwaardig is dat de moeder van verzoekster in 2010 de echtelijke woning zou verlaten hebben zonder verzoekster mee te nemen, legt verzoekster uit dat haar moeder *“een erge ruzie met de vader [had], omwille van het feit dat er met hun dochter voortdurend naar het ziekenhuis diende gegaan te worden, en dit als gevolg van de besnijdenis, waarop hijzelf aangedrongen had. Omwille van deze echtelijke problemen verliet de moeder de woning, en trok zij naar Benin City.”*.

Het verzoekschrift merkt op dat het inderdaad aannemelijk was geweest *“dat de moeder van verzoekster haar zou meegenomen hebben, doch dit was nu eenmaal niet het geval. Waarom dit niet gebeurd is, weet verzoekster niet. Was er gewelddadige tegenkanting van de vader ? Vertoonde haar moeder een gebrek aan moederliefde ? Waren er andere praktische oorzaken, zoals bijv geldgebrek ? Of plande de moeder eerst een nieuwe thuis op te bouwen, en haar dochter dan te komen halen ?”*. Verzoekster voegt eraan toe dat zij niet verantwoordelijk is *“voor het twijfelachtige gedrag van haar moeder. Verzoekster weet alleen - zonder dit ook maar enigzins op haar moeder te willen betrekken - dat er nog véél ergere vormen van kinderverwaarlozing of zelfs kindermishandeling bestaan, dit is een harde realiteit, en het volstaat dan ook niet zomaar te stellen dat de gevallen van kinderverwaarlozing of kindermishandeling, die effectief plaatsvinden en zo zijn er - spijtig genoeg - héél wat, ‘compleet ongeloofwaardig’ zijn”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat *“het ‘opvallend’ is dat de moeder van verzoekster pas in 2015 terug van zich liet horen”*, verwijst verzoekster naar wat zij hierboven gesteld heeft, nl. dat het gedrag van haar moeder inderdaad laakbaar is, doch dat deze eigenaardige houding toch niet tegen haar kan gebruikt worden.

Wat was hiervan de oorzaak : *“had de moeder het juiste telefoonnummer niet om haar dochter te contacteren ? Had zij nog de (naar haar idee) gepaste huisvesting niet om haar dochter bij haar te komen laten wonen ? Of had zij een gebrek aan moederliefde en liet zij haar dochter gewoon bij de vader ? Verzoekster weet het niet, en kan hierop het juiste antwoord niet geven. Feit is echter opnieuw dat deze twijfelachtige houding van de moeder niet tegen verzoekster kan aangewend worden ...”*

Het verzoekschrift haalt verder aan dat de bestreden beslissing er verder op wijst dat verzoekster aanvankelijk niet weet welk type besnijdenis ze ondergaan heeft, en dat zij naar het ziekenhuis diende te gaan om te weten om welk type het gaat.

Verzoekster argumenteert dienaangaande als volgt:

“Na onderzoek wordt de besnijdenis door Dr. Mireille Merckx van de Vrouwenkliniek UZ Gent omschreven als type 1 (hoewel er volgens haar geen clitoridectomie plaats zou hebben gevonden).

De WHO onderscheidt inderdaad vier vormen van vrouwenbesnijdenis, nl. :

type 1 : gedeeltelijke of totale verwijdering van de clitoris en/of de voorhuid ;

type 2 : gedeeltelijke of totale verwijdering van de clitoris en de kleine schaamlippen, met of zonder verwijdering van de grote schaamlippen ;

type 3 : vernauwen van de vaginale opening door wegsnijden en aan elkaar hechten van de kleine schaamlippen en/of de grote schaamlippen, met of zonder verwijdering van de clitoris ;

type 4 : alle andere schadelijke handelingen aan de vrouwelijke geslachtsorganen om niet-medische redenen, zoals prikken, piercing, kerven, schrapen en wegbranden.”

Verzoekster meent dat het haar niet ten kwade duiden dat zij het type van de besnijdenis niet kon vermelden. Het verzoekschrift betoogt dat men zich overigens de vraag kan stellen hoeveel Afrikaanse vrouwen die besneden zijn, het correcte type van de besnijdenis zouden kunnen vermelden. Het percentage zou volgens het verzoekschrift verrassend laag zijn.

Het verzoekschrift benadrukt dat het van belang is dat verzoekster effectief een besnijdenis heeft ondergaan, zoals door Dr. Mireille Merckx van de Vrouwenkliniek UZ Gent vastgesteld werd.

Voorts stipt het verzoekschrift aan dat verzoekster heeft laten weten *“dat zij een panische schrik heeft dat, als zij in Nigeria in het huwelijk zou treden, haar echtgenoot van oordeel zou kunnen zijn dat de besnijdenis niet goed uitgevoerd werd, en dat zij een bijkomende besnijdenis zou moeten ondergaan.”*. Waar de bestreden beslissing hierop antwoordt dat *“Nigeria wordt geclasseerd als een land met een ‘gematigd lage prevalentiegraad’, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49”*, betoogt verzoekster dat dit *“nog steeds 1 kans op 4 [is], en dit is voor een schrikwekkende en barbaarse verminking als vrouwenbesnijdenis een uitermate hoge risicograad !!”*.

Verzoekster voert aan niet alleen voor zichzelf te vrezen, *“maar ook voor de dochters die zij na haar huwelijk in Nigeria nog zou kunnen krijgen. De vrees van verzoekster voor een besnijdenis van deze dochters (één kans op vier !) kan onmogelijk als ingebeeld afgedaan worden !”*.

Ondergeschikt meent verzoekster recht te hebben op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het verzoekschrift stelt dat er in Nigeria door Boko Haram nog steeds terreuraanslagen worden gepleegd, onder de vorm van bomaanslagen en schietpartijen. Dit houdt in dat de terreurdreiging nog altijd aanwezig is, en dat een rustig en veilig leven in Nigeria niet kan gegarandeerd worden.

Aangezien de vraagstelling of aan een persoon afkomstig uit Nigeria, subsidiaire bescherming dient verleend te worden, het asielerzoek van verzoekster persoonlijk overstijgt - omdat een gelijkaardige stellingname dient ingenomen te worden voor *alle* personen afkomstig uit Nigeria - vraagt verzoekster ondergeschikt dat de Raad een beslissing zou nemen die in overeenstemming is met de beslissingen die op huidig ogenblik - m.a.w. in oktober 2017 - genomen worden voor andere asielzoekers die afkomstig zijn uit Nigeria en om subsidiaire bescherming verzoeken.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de bestreden beslissing teniet te doen en aan verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te verlenen ;*

Totaal ondergeschikt : aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen zoals voorzien door art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Vooreerst stelt de Raad samen met het CGVS vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar land van herkomst, Nigeria, verliet omwille van medische redenen.

Zo gaf zij onder meer aan: *“Maar de medicatie werkte niet, soms ging ik er niet, het werkte niet, als ik naar het toilet ging, kreeg ik infecties, want het is een gat in de grond.*

Moeder zei kom bij mij, ze nam me ook naar het ziekenhuis, ze gaven me medicatie, het werkte niet. Moeder zei je moet gaan, weggaan uit Nigeria en bescherming vragen in een ander land.” (CGVS-verslag, p. 14) en *“Ik wil niet terug door die ziekte en infectie gaan, ze besnijden in Nigeria, mijn kinderen gaan infecties hebben, de infectie kan u misschien doden ik weet het niet, ik wil het niet.”* (CGVS-verslag, p. 23).

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdelinge aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

Verzoekster stelt Nigeria verlaten te hebben omwille van medische gevolgen van de door haar ondergane besnijdenis. Verzoekster heeft de lichtste vorm van besnijdenis ondergaan en laat na aan te geven waarom deze partiële type I besnijdenis (zonder clitoridectomie) tot dermate zware medische problemen zou leiden dat hieruit een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag dient te worden afgeleid. De Raad stelt vast dat verzoekster geen objectieve stukken neerlegt ter staving van haar medische problemen in Nigeria die het gevolg zijn van de door haar ondergane besnijdenis. Bovendien verklaarde zij op heden geen infectie, noch ziekte te hebben (CGVS-verslag, p. 15) en ook in het medisch getuigschrift valt te lezen dat er actueel geen medische gevolgen aan de besnijdenis verbonden zijn tenzij psychologische.

2.3.2. Verder verklaart verzoekster niet te kunnen terugkeren naar Nigeria uit vrees dat zij door haar moeder gedwongen zal worden te huwen met een (nog te bepalen) echtgenoot. Verzoekster vreest voorts dat deze (onbepaalde) man haar opnieuw zou willen besnijden, alsook dat haar hypothetische dochter die zou voortkomen uit dit hypothetische huwelijk, besneden zou worden en mogelijks een infectie zou krijgen (*“Als ik naar Nigeria ga, ik weet niet waar te starten, ik zie de vader niet, moeder zal zeggen dat ik met iemand moet huwen, die persoon, als die zegt besnijdenis is niet goed, je moet nog eens besneden worden, dat doen ze zo, ze besnijden u als je zwanger bent. Ik wil niet nog eens besneden worden, als ik een meisje krijg, gaan ze het besnijden, ze zal ook die ziekte hebben dan.”*, CGVS-verslag, p. 17).

2.3.3. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

2.3.4. Verzoekster slaagt er niet in haar vrees voor vervolging concreet en geloofwaardig te maken, nu (i) zij verklaarde dat haar moeder haar nog nooit een huwelijkskandidaat heeft voorgesteld (CGVS-verslag, p. 22); (ii) het redelijk is aan te nemen dat verzoekster als tweeëntwintigjarige volwassen vrouw en moeder van een zoon, haar eigen leven zou kunnen leiden in Nigeria en dat zij in de mogelijkheid zou zijn zich te verzetten tegen een gedwongen huwelijk; (iii) het volgens de informatie in het administratief dossier in Nigeria absoluut niet gebruikelijk is dat besnijdenissen een tweede maal worden uitgevoerd (COI Focus *“Nigeria. Les mutilations génitales féminines (MGF)”* van 12 oktober 2015, p. 8); (iv) verzoekster zich wat betreft haar vrees om een tweede keer besneden te worden louter baseert op hetgeen haar moeder haar (beweerdelijk) verteld heeft en zij geen voorbeelden uit haar omgeving kan aanhalen (CGVS-verslag, p. 21-22).

2.3.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het gegeven dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een ‘gematigd lage prevalentiegraad’, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49, *“nog steeds 1 kans op 4 [is], en dit is voor een schrikwekkende en barbaarse verminking als vrouwenbesnijdenis een uitermate hoge risicograad”*, herneemt de Raad dat verzoekster reeds

besneden is en dat het volgens de informatie in Nigeria geheel ongebruikelijk is dat besnijdenissen een tweede maal worden uitgevoerd.

Bovendien behoort verzoekster tot de Beni-etnie behoort, waar het prevalentiepercentage lager dan 20 procent is (zie informatie administratief dossier) waarbij dient te worden opgemerkt dat geen redenen zijn om aan te nemen dat oudere en volwassen vrouwen het cijfer niet zouden hebben beïnvloed.

2.3.6. Gezien verzoekster haar vermeende gedwongen huwelijk niet kan concretiseren, kan verzoeksters beweerde vrees omtrent een gedwongen besnijdenis van haar nog niet verwekte kinderen en dus louter hypothetische dochter(s) door een eventuele, niet geconcretiseerde echtgenoot en de infecties en ziektes die ze hierdoor mogelijks kunnen oplopen, evenmin worden aangenomen. Daarnaast dient opgemerkt dat verzoekster momenteel enkel een zoontje, O.J., heeft.

2.3.7. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Het uittreksel van de geboorteakte van verzoekster zoon O.J. toont louter aan dat haar zoon op 4 april 2017 te Ieper werd geboren, doch vormt geen bewijs van de door verzoekster aangevoerde feiten van vervolging.

Het attest van l'asbl Espace P. van 29 december 2016 stelt dat verzoekster sinds 31 november 2016 bij deze dienst zou zijn gekend; verzoekster hulpbehoevend zou zijn en een kwetsbaar profiel zou hebben gezien haar jonge leeftijd, haar toenmalige eerste zwangerschap, haar sociaal isolement, haar gebrek aan Franse en Nederlandse taalkennis en haar gebrek aan zicht op de vooruitgang van haar asielprocedure; l'asbl Espace P. psychologische, medische en sociale bijstand zou verlenen aan personen tewerkgesteld in de seksindustrie te Brussel en Wallonië en verzoekster in een 'kamer' gelokaliseerd binnen een wijk van het Noordstation was tewerkgesteld; deze dienst voor verzoekster sociale opvolging zou verzekeren, haar zou vergezellen tijdens medische controles betreffende haar toenmalige zwangerschap en ze hulp zou bieden teneinde dat verzoekster meer te weten zou komen omtrent haar statuut en de administratieve stappen om haar verblijf in orde te kunnen stellen. In dit verband dient worden opgemerkt dat verzoekster in geval van terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op NAPTIP – het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons in Benin City (zie informatie in het administratief dossier) – voor wat een eventueel onderkomen betreft. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd.

Volgens het medisch attest van 2 augustus 2017 heeft verzoekster zoals hoger aangehaald, een partiële besnijdenis type 1 ondergaan, waarbij geen fysieke problemen kunnen worden vastgesteld. Er wordt wel gesteld dat verzoekster te lijden heeft onder PTSD doch deze aangehaalde posttraumatische syndroom wordt dit enkel als zodanig gemeld, zonder dat enige verduidelijking en diagnosestelling wordt weergegeven. Bovendien wordt dit geattesteerd wordt door een arts van de Vrouwenkliniek UZ Gent en niet door een gespecialiseerde psycholoog/psychiater. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet aannemelijk is, ze anderzijds beweert een ongewone levensloop te hebben gehad en ze in België in de prostitutie werd aangetroffen, is de loutere melding van PTSD onvoldoende om gelinkt te worden met een VGV die verzoekster 15 jaar geleden (in 2003 toen ze acht jaar was) heeft ondergaan.

2.3.8. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van *post factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Op basis van de “COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is, met name Umoghou Nokhua in de staat Edo. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK